

abys byl tak hodný a daroval mi jej, abych mohla říci, že jsi tímto činem zachránil život mému synáčkovi a že sis ho tím navždycky zavázal.“

Když Federigo uslyšel, oč jej paní prosí, a uvědomil si, že jí nemůže vyhovět, protože jí dal sokola k jídlu, dal se v její přítomnosti do pláče a nemohl ze sebe dostat ani slovo. Paní nejprve myslila, že příčinou toho pláče je bolest, že se má rozloučit se svým milým sokolem, a užuž chtěla říci, že jej nechce; přesto se přemohla a vyčkala, až po Federigově pláči přišla jeho odpověď. A ta zněla takto:

„Madonno, ježto bylo vůlí Boží, abych vás miloval, v přemnoha případech se mi zdálo, že osud stojí proti mně, a naříkal jsem na něj; ale to všechno byly maličkosti ve srovnání s tím, co mi provedl dnes, což mu asi nikdy nebudu moci odpustit, pomyslí-li si, že jste přišla sem do mého chudého domu, kam jste neráčila přijít, dokud oplýval bohatstvím, že ode mne chcete nepatrný dáreček, a že to osud tak zařídil, abych vám jej nemohl dát. Povím vám krátce, proč to nemůže být. Když jsem uslyšel, že vy chcete z dobroty svého srdce se mnou pobědvat, domníval jsem se s ohledem na vaši znamenitost a cenu, že je důstojné a slušné, abych vás uctil podle svých možností znamenitějším jídlem, než jaké obvykle podáváme jiným osobám. Tu jsem si vzpomněl na sokola, o něhož mě žádáte, a na jeho výtečnost a pomyslíl jsem, že on bude tím jídlem vás důstojným; a proto jste ho měla dnes ráno na talíři jako pečínku, a já byl přesvědčen, že ho nemohl stihnout lepší osud; ale když teď vidím, že jste si ho přála mít jiným způsobem, cítím takovou bolest, že vám jím nemohu posloužit, že se už asi nad tím nikdy neutěším.“

A po těch slovech jí dal předložit na důkaz pravdy svých slov jeho peří, nohy a zobák. Když to paní uviděla a uslyšela, nejprve ho pokárala, že zabil tak znamenitého sokola, aby nakrmil ženu; ale pak se jí srdce naplnilo velkým obdivem k ušlechtilosti jeho ducha, kterou nedovedla dřív ani později otupit chudoba. Její naděje na získání sokola byly ty tam, a proto začala pochybovat o uzdravení svého synka: a všecka smutná odešla a vrátila se k chlapci. A neuplynulo mnoho dní, a synek opustil tento život k převeliké bolesti matčině, buďže podlehl zármutku, že nemůže mít sokola, anebo nemoci, jež ho měla přivést k těmto koncům. Matka žila po nějaký čas v slzách a hořkosti, ale protože byla velmi bohatá a ještě mladá, naléhali několikrát na ni její bratři, aby se znova provdala. Ta by na to nebyvala ani pomyslíla, ale protože viděla, že na ni stále naléhají, vzpomněla si na Federigovu ušlechtilost a na jeho poslední okázalou štědrost, když zabil tak znamenitého sokola, aby ji uctil, a řekla bratřím:

„Ráda bych zůstala sama, kdyby to byla vaše vůle; je-li však přesto vaším přáním, abych se provdala, pak si jistě nikdy nevezmu jiného muže, nedostanu-li Federiga degli Alberighi.“